# AMIGOE DI CURACAO

## WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

*Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.*
*Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.*
*Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—*
*Afzonderlijke nummers fl. 0,25.*
*Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.*

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

*E Courant aki ta sali toer dia Sabra.*
*Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.*
*Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.*
*Un number só fl. 0,25.*
*Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.*


## Drie Vergaderingen.

Het schijnt meer in het bijzonder tot onzen tijd te behooren, dat de verschillende belangen van maatschappelijke en godsdienstige Vereenigingen, op openbare, algemeene vergaderingen voorgelegd en besproken, én de middelen overwogen worden, om in de minder bevredigende toestanden, die de leden dier Vereenigingen drukken, een gunstige verandering te brengen.

Zoo stroomden in de laatste maanden duizenden mannen, van allen rang en stand, de oude, schoone steden Zürich, Spiers en Würzburg binnen, om daar ter behartiging hunner maatschappelijke en godsdienstige belangen te vergaderen. Slaan wij een vluchtigen blik op de houding dier bijeenkomsten en wat daarin behandeld werd.

Van den 6en tot den 12en Augustus hielden de *Socialisten* te Zürich hun internationaal congres, waarbij negentien natiën, onder welke ook Nederland vertegenwoordigd waren.

Wat hier reeds aanstonds in het oog sprong, was de groote scheuring in den boezem dier partij zelve. Van den eenen kant de anarchisten, de fractie, welke aan de zuiver revolutionnaire leer blijft vasthouden en zich de omverwerping van het bestaande langs den weg van oproer en geweld ten doel stelt; aan de andere zijde de meer bedaarde, meer wetenschappelijk ontwikkelde duitsche socialisten, wien het vooreerst te doen is, om de *politieke* macht in handen te krijgen, en nu reeds als staatkundige partij in de verschillende parlementen van Europa sociale hervormingen in het leven te roepen, die reeds aanstonds het lot der arbeidende klassen zullen verbeteren en te gelijk strekken, om het volk krachtiger te maken en het voor te bereiden tot den beslissenden slag, die de tegenwoordige maatschappij overwinnen en vernieuwen zal.

Strijd was hier tusschen beide partijen moeilijk te ontwijken en het is dan ook bekend in welken vorm zich deze geopenbaard heeft. Reeds bij het onderzoek der geloofsbrieven raakte men handgemeen. De socialisten wilden de anarchisten niet als broeders erkennen; de anarchisten protesteerden; van protest kwam men tot scheldwoorden, daarna om handtastelijkheden, eindelijk tot een formeele vechtpartij met knuppels en vuisten, waarbij de minder in getal zijnde anarchisten overwonnen en buiten gedreven werden. Toen dezer woede eenigszins bekoeld was, gingen zij afzonderlijk vergadering houden.

Het maakte een kluchtigen indruk, toen na deze kloppartij de opgeschroefde redevoeringen begonnen, waarin allen, die zich tegen de bestaande maatschappij kanten, als *broeders* beschouwd en begroet werden. Het zou ons te ver voeren, wanneer wij ook slechts den korten inhoud der snorkende speechen over: „het chauvinisme der heerschende klassen", de solidariteit der werklieden van alle landen" enz. wilden weergeven. Evenmin kunnen wij stilstaan bij de oproerige taal der anarchisten, die van revolutie en verwoesting slechts den mond vol hadden en den dood verklaarden aan monarchieën en republieken, aan godsdiensten en geestelijken, aan de kapitalisten niet het minst. Met de kreet: „Wij zullen ons een nieuwen God kiezen, dien wij in de natuur te zoeken hebben," gingen zij wel uit elkander — maar veilig mag men aannemen, dat al hun beslissingen op niets zullen uitloopen, dan hun dieper ongeluk.

Na dit kort verblijf te Zürich spoeden wij ons naar Spiers, waar wij slechts een oogenblik kunnen vertoeven, daar Würzburg ons wacht.

Te Spiers was de bloem van het protestantsche duitsche volk vergaderd. De voornaamste en voortreffelijkste woordvoerders van het duitsche protestantisme, predikanten, godgeleerden, leden van den hoogsten adel, allen vormden hier, wat zeker de eisch moest zijn, een eerbiedwaardigen, ernstigen kring. Was deze inderdaad zoo ernstig en eerbiedwaardig? Wij betwijfelen het. Leest men de verslagen, dan heeft de bijeenkomst van den *Evangelischen Bond* te Spiers, die toch waarlijk genoeg over hun eigen ondermijnde en wegbrokkelende kerken te beraadslagen hadden, zich bijna uitsluitend beziggehouden met...... de Roomsche Kerk. De bijgeloovigheden van het katholicisme, waartegen onvermoeid moest gestreden worden, waren bijna het eenige thema van de redevoeringen der sprekers. Welk een opmerkelijk verschil, tusschen de tweedracht zaaiende woorden te Spiers gesproken en de houding der katholieken op de acht dagen later gehouden vergadering te Würzburg, die wij even voor uitloopen. In het algemeen behartigden dezen aldaar hun eigen zaken en lieten de protestanten met rust. Van geen rechtstreekschen nog zijdelingschen aanval werd op de evangelische kerk vernomen. Slechts éénmaal werden de evangelischen daar genoemd, toen de heer Hauser uit Augsburg sprak over het toenemend zedebederf onder de volksmassa en bezwoer alle geloovige christenen daaraan paal en perk te stellen. Daarbij richtte hij zich ook tot de evangelischen en sprak: „Ondanks alles, wat ons scheidt, zijn wij één op één punt: het geloof en de liefde tot Jezus Christus. Mogen onze evangelische Broeders zich met ons vereenigen tot bestrijding der goddeloosheid, die de gemeenschappelijke vijand is." Dit welsprekend antwoord van katholieke zijde op de uitvallen der evangelischen tegen de katholieken, werden met instemming luide toegejuicht. Dat was recht christelijk. — Doch wij dienen wij ons te haasten, willen wij niets verliezen van wat er te Würzburg te zien en te hooren viel.

Bij het overzien der tallooze menigte vergaderden, terwijl het zoekend oog eenigszins beangst zich richt naar de hoofden, die de vergadering leiden, worden wij reeds aanstonds bemoedigd.

De tegenstanders hadden gehoopt en verwacht, dat door de politieke gebeurtenissen van den laatsten tijd de eensgezindheid en harmonie zouden worden gestoord, maar al waren eenige leden van het Centrum, die men gaarne zoude hebben gezien, afwezig, hun hartelijke groeten hebben zij toch uit de verte gezonden, en zoowel Dr. Lieber als de president der vergadering, graaf Galen, gaven hun leedwezen te kennen, dat zij niet in de gelegenheid waren, den heeren Ballestrem, Porsch, Huene, Schorlemer de hand te drukken, om het bewijs te leveren, dat in de onderlinge verhouding der Centrumsleden als katholieken niet de minste verandering is gekomen.

Men had ook gezegd, dat de adel met deze vergadering, waarop de „aartsdemocraat" Dr. Lieber zonder twijfel de meest gevierde man zou wezen, weinig zou op hebben, en ziedaar, als president en eersten vicepresident vinden wij den Westfaalschen graaf Galen en den Beierschen baron von Soden, terwijl prins Löwenstein zijn zilveren feest als commissaris-generaal der vergaderingen viert en door Lieber als het model van een katholiek man aan allen wordt voorgesteld.

Tusschen adel en burgerstand, tusschen geestelijken en leeken, tusschen professoren en studenten, tusschen min- en meer vermogenden heerschte de gelijkheid, die alleen de Kerk kan geven, wat vooral bij de processie bleek, waarbij allen zich groepeerden, zooals het toeval wilde, zonder zich af te zonderen of naar kennissen van gelijken rang en stand om te zien. Ootmoedig biddende,

---

**FEUILLETON**

## UN HUNGADOR PASIONADO.

**CUENTA MEJICANA.**

Solo bahando tabata luza amistosamente un kamber simpel i netji na Puebla, na cual su bentana tabata sinta un homber i un mosa hoben. Tabata e rico *hacendado* (plantador) Don Rubio i su Esposa.

E muher tabata masjar mosa ainda, tabatin un cintura boenita i un cara suave, koe den su blancoera tierna tabata un contrariedad atrayente coe color pretoe di e sluier di cantji, koe, segun moda di bisti di e lugarnan-ai, tabata baha coe plooi di adorno for di e cabez.

Don Rubio tabata mira su muher coe amabilidad, ma pronto es expresion-ai a troca na es di atencion; tabata parcéle, koe el tabata ripara un trek di inquieto, di dolor di alma riba su cara.

„Bo ta sinti un cos, mi Senjora?" el a puntra interesante.

El a brazé na su garganta i dici suplicando i coe confianza:

„Mi Rubio duci, mi tin un cos di pidi bo.. Lo bo no ninga mi esai, no?... Bo no mester trana mas coe e baron francés; e homber ai ta bo mal spiritu. El ta verlei bo pa pasa henter anochinan den sala di wega, i a lo largo, lo el caba henteramente coe bo. Nos lo por ta asina fortunar, Rubio, i mi ta sufri asina coe esai. E plantage koe bo mester a bende seman pasá, ta pa un debe di wega bo a bendéle, — mi sabi, ningun trastorno di affaire.

Kiko mester bira di nos, si e paso-ai sigi asina, Rubio? I di toer esai, ta baron ta la culpa; el ta bo noidor. Ai, Rubio, loké mi tin di pidi bo, evita e homber-ai."

E plantador hoben tabata profundamente conmové. El a boeta cabez di su muher den su mannan, miré coe wowo di lagrima i dici coerason jeu:

„Mi ta priminti bo, Juanita, lo mi no poné un pia mas den sala di wega."

Na e momentoe-ai un lacajo a bati i anuncia:

„Senjor, baron Baziné ta na porta coe su sjers i ta invita bo di bai coené."

E cara boenita di e muher hoben a bira bleek manera morto i coe wowo hanchoe habri, el a keda mira su esposa.

Un trek constante a parcé na boca di Don Rubio.

„Bisa senjor Baron," el a ordona, koe pa mi duele mi no por acepta su invitacion, como mi muher no ta muchoe bon. Bisa acerca també, koe e baron por bien escusa mi, pasobra koe mi ta sali for di miembro di club."

E criar a bai.

Un legria grandi a coloriza banda di cara di su muher, koe a cai na garganta di su marí coe un gritoe di júbilo.

Don Rubio mes tabata fortunar coe su resolucion. Di berdad, kiko lo mester a bira di djé, si e diabel hungador a cohéle coe su hunja tené, si el no tabata sabi di ranca for di e pasion siniestro, koe a haci disgraciado henter pueblo di Méjico, di estado di mas haltoe té na di mas abao, di mestio pober té na general ricoe?

Net el a caba di perdé un *hacienda*; awor el tabatin cincoe ainda i dos di nan tabata dote di su muher. Esainan mester a bai perdir na di mes manera?

No, no! el dici constante den su mes, el a recordé, ki baho el a larga e baron francés cohé di abao, ora el kier a bai cas anochi, camina su muher tabata sinta wardé, kende el tabata mira solamente su majan mainta coe wowo corrá di keda lamantá i di jora.

Nunca el a kega, nunca el a tira un cos na su cara. Ta awé noema el a acerca toer su coerasji i risca pidié, rogé, no pa el sol, ma mas parti riba loké el tabata spera; su jioe.

Uh brijjo di legria a lombra den su wowonan; di bira tata, ki boenita esai lo tá! No, lo el no moestré indignoe di e nomber-ai, lo el no haci su jioe disgraciado, ainda promer koe el a nacé. Sin ría el a cumpli coe pidimentoe di su esposa i el a toema firme propósito: Nunca mas e sala di wega lo mira mi zak riba e laken berde; di awor p'adilanti mi kier biba solamente pa mi muher i jioe.

„Hola, *bonjour*, querido senjor Rubio!" un fatuo hoben a grita, koe tabata janga den caja grandi dilanti winkelnan numeroso di platénan. Ta un siglo koe mi no a mira bo, broe! Ta dos seman caba, koe nos tabata sinta pa ultimo bez den club. A propósito, mi ta spera, koe bo no ta keda coe bo idea loco di salí for di miembro di club?"

„Siguramente; mi a hacié caba."

„Allons, bam! Anto mi ta introduci bo.

Bam coe mi."

„No, baron; mi a priminti mi muher di no bai mas."

„Altan! Atrobé un catiboe di slof duci. Rubio, homber, pakiko bo no a keda mehor sin casa, manera mi! Pesai bo mester a........Ma bam, mi no kier tiré na bo cara, koe bo a larga dispacha mi manera un pididor di limosna coe bo sirbiente. Sigur esai a socedé coe orde di senjora, no?"

E tono bofonante di e aventurista considerable no a manca su resultado riba e

allen zich tegenover God als arme zondaars gelijk gevoelende, trok men naar omhoog, en dit gevoel bleef ook tijdens de vergadering heerschende, zoodat graaf Galen, de menigte overziende, in vrome opgetogenheid uitriep: „Ziet, als onze tegenstanders deze vergadering konden bijwonen en ons hier zagen werken, en bidden om ten bate der menschheid op alle mogelijke wijze het goede te bevorderen en het leven op aarde volgens de geboden en de bestemming van den Goddelijken Schepper te hervormen, zouden zij dan niet moeten getuigen, wat de heidenen van de eerste Cristenen getuigden: ziet, hoe zij elkander liefhebben!"

Ja waarlijk, hier sloot zich hart aan hart, en de onbekende van gisteren werd een vriend voor geheel het leven.

De groote redevoeringen in de openbare vergaderingen dienden hoofdzakelijk ter opwekking. Men begon bij monde van den president den eersten groet *ultra montes*, over de bergen, heen te zenden, om den Vader der Cristenheid als het zichtbaar opperhoofd der ééne, heilige, katholieke en apostolische Kerk te huldigen: de bisschop van het diocees gaf als vertegenwoordiger der hoogste autoriteit zijn zegen: een aartsbisschop volgde hem, om de hoorders te vermanen, het vuur dat hier wordt ontstoken, overal heen te dragen, om de zieke maatschappij te ontsmetten en te verwarmen: een hoogleeraar gordde zich aan, om de waarheid te verdedigen tegen de aanmatigingen en de onverdraagzaamheid der anti-kerkelijke wetenschap: op hem volgde een priester, een echte volksredenaar,— wie kent den deken Hammer niet? die met vurige welsprekendheid medesleepte allen toeroepende: „staat stil en valt neder voor Hem, die waarlijk Gods Zoon is! Wilt gij op den naam van een beschaafd man roemen, dan moet gij een oprecht Christen wezen!" Als laatste redenaar van den eersten dag trad nog een lid van den Rijksdag op, de niet minder populaire Dr. Schädler, om den terugkeer van alle kloosterlingen als een heilig recht opnieuw te verlangen en onder de algemeenste toestemming het protest tegen de onhebbelijkheid en de onrechtvaardigheid der Regeerenden te vernieuwen. Zoo ging het vier dagen lang voort, men sprak over het Heilige Land, over de school, het hooger,- het middelbaar- en het volksonderwijs, over de christelijke kunst, over de sociale vraag, over de plichten van den katholieken man (Dr. Lieber) over de missies, over de Oostersche Kerk, over de arbeidersvereenigingen, om weer met Rome met de kerkelijke vraag, met de krachtige uiting van den katholieken volkswil, den Paus in zijn eigendom vrij hersteld te zien, te eindigen.

Naast het schitterend uiterlijk van deze vergaderingen moet men echter ook alles opmerken, wat in de bijeenkomsten der talrijke vereenigingen, in de „gesloten" vergaderingen wordt besproken en besloten. Hier werken de bijen, die den honing leveren.

Hier vindt men den onvermoeiden fabrikant Brandts uit Gladbach met zijn secretaris-generaal, den prof. Hintze, om door middel van de vereeniging *Arbeiterwohl* tot een oplossing der sociale vraag in beperkten kring te komen: ginds is Dr. Lieber bezig nieuwe leden aan te werven voor de „volksvereeniging voor het katholieke Duitschland" tot afweer der sociaal-democratie: Gahensly is ijverig in de weer, om in de Raphaels vereeniging voor de landverhuizers te zorgen: de prelaat Hulskamp van Munster zwoegt met den kapelaan Dasbach van Trier, de redacteuren Immelen, Otto, Dr. Hüsgen, Frick, den Beierschen pastoor en afgevaardigden Haus en vele anderen, om de belangen der pers te bevorderen, tusschen Pruisen en de zuidelijke landen van Duitschland een inniger verhouding te scheppen en vooral de zoogenaamde partijlooze bladen te weren, die onder een schijnheilig masker veel kwaad doen en de goede pers zeer in den weg staan: elders worden onder het voorzitterschap van *Freiherr* van Heeremann de belangen der kunst besproken: de onderwijzers zijn in een druk bezochte vergadering bijeengekomen, om tegen het optreden der ongeloovige collega's in Beieren, die onlangs te Würzburg waren vereenigd, met den meesten nadruk te protesteeren en het confessioneele vaandel in top te hijschen: de katholieke arbeiders, de leerlingen en gezellen, de rechtsgeleerden, de boeren, de studenten, allen hebben hun eigen bijeenkomsten, om, van het katholieke beginsel uitgaande, voor de belangen van hun stand op te komen en de maatregelen te beramen, noodig of nuttig tot het bereiken van de hoogst mogelijke volkomenheid op zedelijk en stoffelijk gebied....

Nog veel ware er over het hartverruimende en verheffende katholieke Congres van Würtzburg mede te deelen. Wij bemerken echter, dat wij de grenzen van een gewoon verslag reeds te buiten gaan. Wat wij echter in herinnering brachten, moge ons opwekken, onzen moed verlevendigen, om met ijver en volharding te streven naar die volmaaktheid, welke God en de katholieke Kerk van ons vraagt.

## Aan de Geachte Ingezetenen van Curacao

hebben de ondergeteekenden het genoegen ter kennis te brengen, dat de Dames S. A. Araujo, Jos. Boomgaard, A. C. Bakhoven, M. J. C. Chapman, Ab. Delvalle Henriquez, An. Ferguson, Laur Gorsira, Reb. Cohen Henriques, Corn. Van der Linde Schotborgh, Carol. Neüman, G. M. Perret Gentil, Cée. Senior, met elkander een Commissie vormen voor de behartiging van de belangen van onzen Weezen-bazaar.

En verder dat de Heeren Ed. de Veer Abrahams, F. Agterberg, J. Ph. C. Chapman, J. B. de Haseth Evertsz, H. J. Cohen Henriquez, A. J. B. Leyba, Ed. Van der Meulen, Elias Penso, als leden van een hulp-commissie hunne medewerking hebben beloofd.

Wij zijn genoemden Dames en Heeren hartelijk dankbaar voor hun toegezegde hulp en voor de moeite die sommige hunner zich reeds voor de zaak hebben gegeven en bevelen hun werk ten zeerste aan.

Eindelijk zijn wij blijde nog mede te kunnen deelen, dat reeds vele Dames en Heeren hunne medewerking hebben beloofd voor een soirée musicale.

De Commissie uit den kerkeraad der V. P. Gem.

P. C. GORSIRA,
Voorzitter.
A. VAN DER HOEVEN,
Secretaris.
T. F. W. KRAFFT,
Penningmeester,
F. W. NEUMAÑ,
Commissaris.

## NIEUWSBERICHTEN.

### CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 29 September jl. No. 603 is de heer H. Ferguson definitief benoemd tot Quarantaine-geneesheer, tevens Directeur van de quarantaine-inrichting aan de Caracasbaai.

—

Aan huurders van loketten van brieven en andere stukken op het Postkantoor wordt hierbij bekend gemaakt, dat de huurpenningen over het 4e. kwartaal 1893 tot en met den 10 October a. s. op dat kantoor zullen worden ontvangen.

Bij niet voldoening van den huurprijs tot op den 10n. dag van het nieuwe kwartaal zal de huur als vervallen beschouwd, en over het onbetaalde loket door voormeld kantoor ten behoeve van anderen beschikt worden.

—

Met de Prins Willem II arriveerde hier l. l. de officier van gezondheid 2e. klasse Dr. M. Gerstel ter vervanging van den heer Dr. H. Ferguson.

—

't Is waarlijk niet bemoedigend, veeleer wanhopig, wat *De Vrijmoedige* over onze telephoon met betrekking tot den Octoberbliksem ten beste geeft. Hopen wij, dat allen er behouden afkomen.

—

Gisterenmorgen voer het oorlogsstoomschip Alkmaar de haven binnen na een paar weken in de Caracasbaai vertoefd te hebben.

—

*Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:*

Fermin de Casas y Goncedo, Jan Henzen, Charles Jutting & hijos, Elias S. A. de Lima, Natividad de Leal, Catalina Merkies, Dolores E. Pardu, Julio Pinche, Constant Hasselmeijer, Miguel Dias.

Niet voor verzending vatbaar, een brief bevattende muntstuk en geadresseerd, aan M. Marie te Parijs.

### NEDERLAND.

—Zondag-avond, 3 Sept. omstreeks half-elf, onstond er brand aan het Zwaanshals te Rotterdam, eene buitenwijk aan de overzijde der Rotte gelegen. Een aantal personen maakten een aan de stadszijde liggende pont los, om over te varen. Door de groote belading sloeg het vaartuigje om en de 25 opvarende geraakten in de duisternis te water. De meesten hunner konden trots de ontzettende verwarring gered worden: evenwel zijn 10 personen verdronken. Alle lijken waren Maandag-morgen reeds opgevischt: 4 ervan hadden in hun doodsangst de armen om elkaar gestrengeld en vormden één klomp. De lijken zijn naar het aan den oever der Rotte gelegen kerkhof Crooswijk overgebracht. Onder de verongelukten bevonden zich een vader en moeder samen, die 3 kinderen nalaten.

Woensdag, had de droevige begrafenis plaats van de 10 personen, die zoo jammerlijk omgekomen zijn. Twee lijken van 2 gebroeders, jongelieden van 20 en 24 jaar, werden ten 9 ure op het R. C. kerkhof te Crooswijk ter aarde besteld. Eene dichte menigte, deelnemend en bewogen, had zich langs den weg geschaard. Een deputatie der St. Joseph-gezellen-vereeniging, waarvan de overledene jongenlui lid waren, trok, met de banier aan het hoofd, mede kerkhofwaarts. Behalve het lijk van den kantoorbediende, wiens familie op eene afzonderlijke begrafenis stond, werden de andere lijken per baar uit het lijkenhuis op de algemeene begraafplaats aan de Rotte, waar zij boven aarde gestaan hebben, naar graf gedragen, waarin zij gezamelijk zullen rusten. Eene deputatie der politie was aanwezig. Het was aandoenlijk, de droefheid der in groote getale aanwezige bloedverwanten en vrienden te zien. De deelneming was dan ook algemeen.

### BUITENLAND.

**Rome.**—Een Encycliek is uitgevaardigd aan de bisschoppen van Hongarije. De H. Vader brengt op de eerste plaats de roemrijke geschiedenis des lands in herinnering en schrijft vervolgens den Hongaarschen katholieken hun gedragslijn voor. Gemengde huwelijken moeten worden vermeden. De rechten der Kerk kloekmoedig verdedigd, vooral wanneer men gezag uitoefent of in-

---

plantador. Casi escusando el a respondé:

" Ma esai bo sabi mehor, mi bon amigoe, koe mi no ta larga traha mi ley. No, cuenta tá, koe ta para mi muchoe caro; bo sabi, koe luna pasá mi a hunga un hacienda, di e manera-ai lo mi ruina mi."

" Ta toer cos esai? Ma dianter, pakiko bo ta boeta anto asina tantoe d'jadén? Hinca poco placa den bo sacoe i bisa: esaki ta toer loké mi por gasta pa diberti mi un poco; loké bo gana bo ta warda; si bo perde, anto bo ta stop ora beursji bira bacir. Bo no tin node di hunga na crediet tampocó,— ma larga boeta mi esai di abao, bah, esai lo mi no larga pasa mi."

" Wel....di e manera-ai..." Don Rubio di riando....un diez pida placa di oro lo no haci mi pober.

Ma coe och'or precies mi ta bai cas."

" Palabra di homber."

**Toer dos e hombernan a bai mân tené na sala di wega. Un multitud di homber, també algun senjorita tabata sinti gebuk riba e laken berde i tabata fiha bista lombrando riba e rolnan koe tabata coerì; por lo demas, nan no tabata tendé ni mira nada.**

**Rubio tabata mira e escena i el a tabata ría.**

Baron Raziné a cohé bai coené, no na mesa di wega, ma na buffet.

Binja cajente tabata lombra den bekernan, subi na cabez i coe un cara corrá e plantador també a toema pronto su lugar bieuw na e mesa di wega.

El a boeta un placa d'jadén i gana

Ainda ún. Ganá atrobé.

El a keda gana.

Och'or a bati. Don Rubio a hisa cara. Ma ambicion pa repara su perdidanan pasá, miëdoe koe lo nan toemé pa un avaro miedoso si el bai awor coe su ganasji, a tenéle.

" Cien peso na corrá!" el a grita.

" *Rouge perd!*" El a perdé.

" Mil peso na corrá!" el a grita manera razoe.

" Perdí."

" Mi coenucoe *San Miguel!*"

A pasa un gran silencio. Bleek di agitacion, coe su wowonan lorando riba toemamentoe di carta, el tabata para aja.

" *Rouge perd!*" boz di e roupier a sona. Rubio su cara a bira bleek manera un lamoentji. El a dal un rosea grandi, cohé un bottel di binja for di mesa i bebe na boca grandi.

Coe algun constancia razoe el a dal e bottel a bao kibra, bira su cara na e mesa di wega i grita:

" Mi hacienda grandi *La Aquila* na pretoe!"

E hungadornan a lamanta cabez.

" Mi ta boeta binti mil peso contra e hacienda," a sona for di boca di e croupier.

" Top!" Don Rubio a grita.

E coenucoe tabata bal 80,000 peso.

Juanita a trecé como dote pa su marí.

Wega a coeminza. Bala tabata lora.

" Pretoe ta perdé."

Don Rubio a dal un maldicion, stoot e baron un banda, koe kier a contradicié, i sali for di cas.

***

**Algun anja despues, courantnan tabata doena e sigiente noticia:**

**Ajera anochi, na cas di bankero S.... nan a poerba un ladronia grandi despues di pasasji di patroelinan.**

**Dos malhechor a poerba di boela muraja di jardin; caimentoe di nan lanterne di ladron sinembargo a causa algun boroto, koe a spierta criarnan i haci nan sali mira. Un di e ladronnan a haja moda di huí; e otro, nan a cohé; doch ora nan kier a poné manoe riba djé, el a tira e homber sin armá i casi desnudo *à bout portant* (sin faja). Sin embargo nan a vencelé, desarmé i hibé na prison.**

**, *Noticia di despues.* E malhechor arrestá ta conocé caba. Ta, un tal R., antes un haciendero di bon puesto; koe a ruina su mes pa wega, i kende su esposa a moeri den situacion jen di amargura.**

Como cómplice, el a jama un ciertoe baron R., antes un di stranjeronan di mas considerabel, koe tabatin aki bibá.

No obstante toer esfuerzo posibel di policía, ainda nan no a logra di descubrié."

Tres seman despues, courantnan tabatin noticia sigiente:

Ajera merdia nan a haja den un bodega banda di habitacion di bankero S... un cadaver den un estado desconocido. Den e papelnan hajá riba e morto a moenstra, koe ta di baron R., koe for di tres seman, kende tabata busca como suspechá di complicidad di esfuerzo di efraccion. Claramente, e disgraciado a huí den e bodega sin uso, i porta a sera su tras, asina, koe el a moeri un triste morto di hamber."

**Dia 4 di Februari 1867, courantnan di anochi anuncia, com consegoe di gera, formá di oficialnan francés, austriaco i mejicano, a condena Rubio pa morto di horca un dia dilanti, pa via di efraccion i masacro, i com nan a ejecuta e vonnis, su anochi.**

—

**E cuenta di ariba ta un acontecimiento histórico, scirbi segun papelnan di proces i confesion di Rubio, pa un di e oficialnan austriaco (Julius Miczny) koe tabata miembro den consegoe di gera.**

vloed heeft bij het volk. De katholieken moeten zich nauw aaneenscharen, onder leiding der bisschoppen. Zij moeten goede afgevaardigden kiezen en de katholieke pers steunen. Het godsdienst-onderricht moet worden bevorderd en aan de geestelijke opleiding en tucht, krachtig de hand gehouden. Ook moeten broederschappen van leeken worden in 't leven geroepen. De Paus besluit met de hoop uit te spreken, dat Z. M., de Apostolische Koning van Hongarij een ijver zal aan den dag leggen, als hij van meet af aan heeft getoond.

— Z. H. de Paus heeft aan de Koningin-Regentes van Spanje het paleis Altemps geschonken, dat in het centrum van Rome gelegen is en meer dan een millioen gekost heeft, om aldaar een Spaansch kerkelijk College te stichten.

— In de *Civilta Catolica* wordt een artikel gewijd aan een nieuwe editie der gedichten van Z. H. Leo XIII, welke verschenen is. In dezen bundel komen weer eenige nieuwe gedichten voor, in dat bewonderenswaardig Latijn, dat de grijze Opperherder zoo geheel en al meester is. Als voorrede is bij dit belangrijk werk een schets gevoegd van het letterkundig leven van Leo XIII

**Frankrijk.** — De regeering heeft officieel bericht, dat een Russisch eskader, onder bevel van admiraal Avellau, te Toulon het bezoek van het Fransche eskader te Kroonstadt zal komen beantwoorden. De aankomst der Russische Vloot is op 15 September gesteld.

— Onder voorzitterschap van president Carnot hield het ministerie Dinsdag 15 Sept. te Fontainebleau zijne eerste bijeenkomst na de verkiezingen. Besloten werd de begrooting onmiddelijk in gereedheid te brengen, waarbij de minister van financiën, Peytral, er op aandrong, dat de uitgaven, die der vorige begrooting niet zouden overtreffen.

— De verkiezingen in de districten waar herstemmingen moesten plaats hebben, zijn afgeloopen. De nieuwe Kamer bestaat uit 60 conservatieven en 513 republikeinen, onder welke 50 radicalen en 25 "ralliés". De bekende figuren Paul de Cassagnac, Clémenceau, Floquet, Laguerre en anderen zal men in de nieuwe kamer missen. Zij hebben bij deze herstemming het onderspit moeten delven. Bordeaux, Rijssel en Lyon kozen alle republikeinen. Cluseret werd herkozen te Toulon, Naquet gekozen te Carpentras, admiraal Vallon te Brest, generaal Yung te Duinkerken, generaal Riu te Blois, Goblet en Paschal Grousset te Parijs, enz. enz.

— Nu de verkiezingen gunstig voor de tegenwoordige regeering zijn afgeloopen, kan Cornelius Herz het masker afwerpen. Hij behoeft den zieke niet meer te spelen. Zijne vrouw, die met de ministers een onderhoud heeft gehad, heeft men verzekerd, dat haar Cornelis niets meer te duchten heeft. Van uitlevering zal geen sprake meer zijn. Haar man kan gerust zijn en met hem honderden, die wegens de Panamaschurkerijen veel of liever alles van Herz' onthullingen te vreezen hadden, zoo hij werd uitgeleverd en voor de rechtbank moest verschijnen. De heele toedracht der zaak bewijst ons duidelijk, dat de grootste schurken beschermd worden, omdat zij vaak in de hoogste kringen der maatschappij medeplichtigen hebben.

**Duitschland.** — Omtrent de reis des Keizers naar Metz en zijne aankomst aldaar, zijn de volgende berichten ontvangen: Te 10 uur 45 min. zijn de Keizer, de Kroonprins van Italië en hun talrijk gevolg aan het spoorwegstation Devant les Ponts aangekomen. Zij werden opgewacht door den groothertog van Baden, prins Albert van Pruisen, prins Leopold van Beieren, den rijkskanselier Von Caprivi en den stadhouder van het Rijksland. Na de veldgodsdienstoefening trok de Keizer aan het hoofd der troepen, bij het heerlijkste weder en onder klokgelui, de schitterend versierde stad binnen. Langs de straten stonden vereenigingen en schoolkinderen geschaard, terwijl achter die rijen eene dicht opeengedrongen menigte den Keizer met geestdrift toejuichte. De burgemeester sprak bij den intocht des Keizers eene begroetingsrede uit. Hij dankte daarin, namens de bevolking, den Keizer voor zijne komst en drukte daarbij de hoop uit, dat de Keizer spoedig weer terugkeeren zou, om aan Z. M. het kasteel van Urville te kunnen toonen. De Keizer dankte voor de toespraak en zeide o. a., dat Metz en zijn legerkorps een hoekpijler vormen van Duitschlands militaire macht, welke bestemd is aan Duitschland, ja aan geheel Europa den vrede te verzekeren welken te handhaven het zijn vasten wil is. De Keizer hing, als bewijs zijner waardeering, den burgemeester van Metz een gouden ambtsketting om. Des namiddags te 4 uur begaf de Keizer zich, begeleid door den stadhouder naar de Uriville. Bij duizenden en tienduizenden stond het de Lotharingsche landvolk langs den weg geschaard. De president van Lotharingsche provinciale vergadering hield eene verwelkomingsrede, terwijl de 85jarige burgemeester van Ogy den Keizer de verzekering gaf van de trouw en verknochtheid der bevolking. De Keizer betuigde zijnen dank. Er heerschte groote geestdrift en gejubel.

— De *Reichs-Anzeiger* meldt, dat bij den feestmaaltijd te Koblenz de Keizer een toost heeft ingesteld op den Koning en den Kroonprins van Italië en op het italiaansche leger, waarbij hij den Koning in warme bewoordigingen er dank voor bracht, dat deze den Kroonprins naar Duitschland heeft gezonden. De Kroonprins antwoordde met eene dankbetuiging voor de warme ontvangst en dronk op het welzijn van het Keizerlijk huis en van het Duitsche leger. De Keizer sprak daarop in eene tweede rede zijnen dank uit aan de generaals, waarbij hij verklaarde volkomen tevreden te zijn over de wijze waarop het achtste legercorps gevormd en ontwikkeld is. De generaals hebben getoond aan de Pruisische traditiën, die op eeuwenlange ondervinding en ervaring berusten, rechten te laten wedervaren. De Keizer wendde zich vervolgens tot de officieren van het keizerin-Augusta-regiment dat na 33 jaren er te zijn geweest, thans Kobenz gaat verlaten; hij bracht in herinnering, welke groote mate van belangstelling keizerin Augusta steeds in de lotgevallen van het regiment had betoond, en riep het ten slotte eenen welkomstgroet toe uit Spandau, waar het voortaan gevestigd zal zijn.

Keizer Wilhelm heeft aan een ander feestmaal, hem door de burgerlijke overheid van Metz aangeboden, den Lotharingers zijn warmen en hartelijken dank betuigd voor hunne ontvangst. Uit de mij gebrachte huldigingen, zeide de Keizer, zie ik, dat het Lotharingen goed is bij het Rijk te wezen. Het is alsof ik mij heb hooren tegenklinken: „Wij Lotharingers, zijn loyaal, conservatief, gesteld op het behoud des vredes!" Daarom heb ik mij ook onder hen een tehuis (het landgoed Uriville) verkoren, waaruit zij de verzekering kunnen putten, dat zij zich ongestoord kunnen wijden aan de vervulling hunner taak. Het Duitsche Rijk verzekert hun den vrede. Duitsch zijn zij, en Duitsch zullen zij blijven, — daartoe helpe ons God en het Duitsche zwaard! Ik drink, dus besloot de Keizer, op het welzijn van het Rijksland en de trouwe Lotharingers!

Keizer Wilhelm ontving te Metz ook den Bisschop, wien hij zijne warme erkentelijkheid betuigde, voor diens verzekering van de trouw der geestelijkheid. De geestelijkheid onderhoudt in het volk den godsdienstigen en zedelijken zin, zeide de Keizer, en hij voegde erbij: dat is ook het verlangen des Pausen, zooals Z. H. mij in het voorjaar zeide. De Keizer had uitstekende berichten over den gezondheidtoestand van den Paus ontvangen, die eene encycliek over de sociale kwestie voorbereidt.

— Vorst Bismarck, die nog steeds te Kissingen verblijf houdt, lijdt daar aan hevige rheumatische pijnen, en zijn vertrek naar Varzin is daarom voor onbepaalden tijd uitgesteld. Prof. Schweiniger blijft vootdurend bij den oud-kanselier.

**Groot-Brittannie.** — Vriend en vijand is het erover eens, dat de laatste rede, welke Gladstone in het lagernuis tot verdediging der Home-Rule-wet hield, zeer krachtig en indrukwekkend was. Eenige bijzonderheden van dit welsprekend betoog vinden hier nog een plaats. De oppositie beweert, dat de regeering het debat heeft gesmoord, maar niet minder dan 82 dagen is over de wet onderhandeld en van die discussie kon Gladstone slechts zeggen, dat zij zich onderscheiden had door eigenschappen van kleinheid, terwijl de eindelijk verkregen uitkomst alleen te danken was aan het stelsel van closure, een euvel op zich-zelf, doch dat geduld moest worden ter beteugeling van een nog grooter kwaad. De oppositie had eene groote mate van oud-Engelsche volharding en taaiheid ontwikkeld, een betere zaak waardig, en waardoor eene massa tijd was verspild geworden, ongeëvenaard in de geschiedenis der Britsche legislatuur. Hierbij bracht Gladstone in herinnering, hoe in 1873 de formeele vaststelling van Ierland's autonomie voor locale aangelegenheden slechts gedurende 2 dagen het parlement had bezig gehouden, en hoe men in 1799 slechts 13 dagen had gewijd aan de discussie, die uitliep op het beklinken der Unie. En toch is de tijd van het Huis „de schat des volks;" en wie dien tijd vermorst, bezondigt zich dus aan de natie. Wat dan te zeggen van de 938 redevoeringen, door tegenstanders der „bill" gehouden, en waarmede zoovele uren van den parlementairen tijd — zegge den „schat des volks" — verloren gingen? — En wat was het eigenlijke oogmerk van deze obstructie geweest? — Niet zoozeer het doen vallen van het Home-Rule-ontwerp, maar veeleer het dermate rekken van het debat, dat er in deze zitting geen tijd hoegenaamd meer zou overblijven voor eenige wetgeving omtrent Britsche aangelegenheden, zoodat de regeering bij de Britsche kiezers in discrediet zou worden gebracht. Gladstone ontkende niet, dat er 26 van de 40 artikelen buiten discussie waren gebleven. Doch deze verhouding was in elk geval noch gunstiger dan bij de Coercion-Bill van 1886. En bovendien over de hoofdzakelijke artikelen, waarop het eigenlijk aankwam, was de discussie zeer toereikend geweest. Ook op dit stuk bestond er dus geene reden tot rechtmatig beklag.

— Het wetsontwerp der regeering — zoo lezen wij in een ander blad — en meer bepaaldelijk van den grijzen premier, Gladstone, strekkende om aan Ierland een afzonderlijk parlement te geven, tot beheer zijner eigene staatkundige aangelegenheden, — dat ontwerp of de veelbesproken Home-Rule-voordracht is Zaterdag 2 Sept. door het Lagerhuis bij de derde lezing of definief met 34 stemmen meerderheid (301 tegen 267) goedgekeurd. Dat was een juichen en met de hoeden zwaaien van Gladstonianen en Iersche Nationalisten zonder einden, tot met ten slotte aan de vreugde den vorm gaf eener hulde aan Gladstone, die met de meeste geestdrift wordt toegejuicht. Op straat werd dat voortgezet. Toen de Premier, van de onafscheidelijke mevr. Gladstone vergezeld, in zijn rijtuig stapte, werd dit door eene groote menschenmenigte omringd, die het echtpaar met geestdrift toejuichte en welker gedrang oorzaak was, dat het rijtuig telkens moest ophouden. Dienzelfden dag nog ging de Home-Rule-voordracht naar het huis der Lords, waar ze in de eerste lezing werd goedgekeurd, gelijk men weet eene bloote formaliteit. Bij de tweede lezing zal de tegenstand zich waarschijnlijk wel in zijn volle kracht openbaren.

In het Hoogerhuis heeft daarna namens de regeering lord Spencer de tweede lezing der Home-Rule-voordracht voorgesteld en den maatregel verdedigd als het eenige middel om het Iersche volk tevreden te stellen. Hij bezwoer de Kamer de vooroordeelen op zijde te zetten, die in deze nog altijd heerschten en niet er al te spoedig bij te zijn met de wet te verwerpen, en aldus de hoop op het tot stand komen des vredes te vernietigen. Het huis zou een groote verantwoordelijkheid op zich nemen, wanneer het op nieuw het Iersche volk in een toestand van wanhoop deed terugvallen, terwijl door de goedkeuring der wet de Unie zou worden versterkt en het aanzien van het huis verhoogd. De Hertog van Devonshire, vroeger Markies van Hartington, stelde de verwerping der wet voor, waardoor naar zijne meening, het huis zich niet tegen de wenschen des volks zou verzetten, maar eenvoudig zijn plicht doen door ingrijpende veranderingen tegen te gaan, waarover een duidelijke meeningsuiting van de meerderheid des volks nog altijd ontbrak. Zelf het juiste gevoelen van het huis der gemeenten over den voorgestelden maatregel moest men zeggen dat ontbrak, gegeven de gehaaste en gejaagde wijze, waarp de voordracht aldaar, onder het drijven der regeering was behandeld.

— Alles wijst er op, dat de werkstaking van het mijnvolk althans in Wales op een einde loopt. Het aantal werkers groeit snel aan: er heerscht nijpend gebrek onder de niet-werkers, en men verwachtte dan ook, dat er in de "mass meeting", die te Pontypridd zal gehouden worden 't besluit zal worden genomen tot algemeene hervatting van den arbeid. In Warwickshire werd onder de werkstakers groote opschudding veroorzaakt door het op de markt verschijnen van eenige honderden ton kolen, die uit Staffordshire waren aangevoerd. Ook in eenige mijnen binnen het eerste district werd de arbeid reeds op den voet der oude loonen hervat. Eerst wanneer de werkstaking geheel voorbij is, zal het na te gaan zijn, of en in hoever het mijnvolk zich-zelven er door bevoordeeld heeft. Het nadeel, er door aangericht, laat zich thans reeds gedeeltelijk onder cijfers brengen. Zoo werd uit Birmingham gemeld dat de schade, welke de voornaamste spoorwegmaatschappijen in de op 20 Augustus eindigende maand door vermindering van ontvangsten geleden hebben, een totaal bedraagt van 867.112 pd. st.

— Op een mijnwerkers-bijeenkomst te Pontypridd, Wales, die door 30.000 man werd bijgewoond, is besloten den arbeid te hervatten, behoudens eenige aan de werkgevers over te leggen voorwaarden. In de Schotsche Lothian-district, waar 20 pCt. loonsverhooging werd verlangd, is het werk hervat tegen toezegging van de helft.

Terwijl uit Pontypridd Woensdag de heugelijke tijding kwam, dat de werkstaking onder de mijn-arbeiders in Zuid-Wales geëindigd was en de arbeid allerwegen staat te worden hervat, was ongelukkigerwijs weer van ernstige ongeregeldheden gewaagd op vele plaatsen in Derbyshire, Nottingham en Yorkshire. Te Mexbro, in Yorkshire, heeft eene bende van 600 man stakende mijnwerkers, met stokken gewapend, al de arbeiders, die in de steenkolenmijn van Wath aan het werk waren, verdreven. De politie waren zij spoedig de baas, en toen werden de vensters stukgeslagen, de boeken verscheurd en de kantoormeubels, benevens de aanwezige voorraad steenkolen, in brand gestoken. Hierna trokken de oproermakers naar eene brouwerij, welks eigenaar echter, door eenige vaten bier beschikbaar te stellen, zich voor grootere schade wist te vrijwaren. Toen werd op het mijnwerk van Wath een 2e aanval gedaan en alles in brand gestoken. Zelfs trachtte men de mijnschacht zelf, door er brandend hout in te werpen in vuur te zetten. Op verscheiden duizenden ponden sterling schat men de schade. Tien der schuldigen zijn in hechtenis.

**Belgie.** — Eindelijk! zoo roept men allerwege nu de Kamer met de aanneming van art. 56 een einde gemaakt heeft aan de grondwetsherziening, welke in November 1890 werd aan de orde gesteld. Het senaatslid voor Arlon en Virton, Finet, zou er geen bezwaar tegen hebben

art. 56 nog eens weer naar de kamer terug te zenden. Door hem is als amendement voorgesteld, nu de rechterzijde zoo heeft vastgehouden aan den verkiesbaarheidscijns, dat ook "verkiesbaar zullen zijn, zonder eenige voorwaarde van census, de burgers die de Koning tot onbeperkt getal tot senaatsleden benoemen zal. Bij voorkeur zullen dezen gekozen worden uit Belgen, die in een of anderen tak van nationaal bedrijf den lande gewichtige diensten hebben bewezen." Finet schijnt er zich mede te vleien, dat de Senaat den Koning wel een recht zal toekennen, dat hij den kiezers niet wilde toestaan. Het is echter te verwachten, dat nu ook de senaat wel zoo spoedig mogelijk een einde zal maken aan de grondwets-herziening.

—De gewijzigde grondwet is thans door koning Leopold bekrachtigd.

**Spanje.**— De Koningin-Regentes zag. toen zij een rijtoer deed, een kind op de rails spelen, terwijl de trein in aantocht was. De Koningin sprong uit het rijtuig en trok het kind van de rails ; weinige oogenblikken voor de aankomst van den trein.

**Oostenrijk.**—De zuider-brigade van het Oostenrijksche leger, bestaande uit infanterie, jagers te paard en artillerie, heeft een tocht volbracht, die allerwegen bewondering afdwingt. De moedige flinke legerafdeeling is het Madritsch-Joch in Zuid-Tirol, een stijl opgaand bergpad op een hoogte van 3000 M. met gletscher ijs bedekt, welks overtocht reeds voor toeristen hoogst gevaarlijk wordt geacht, overgetrokken in de volmaakte orde, zonder iemand of iets achter te laten. Van een Majoor der artillerie vertelt men, dat hij ondanks de vele kloven niet van zijn paard afgestegen is.

**Rusland.**— Volgens een bericht uit St. Petersburg aan den *Lokal Anzeiger* te Berlijn, zou te Moskau weder een samenzwering tegen het leven van den Czaar ontdekt zijn. 85 studenten, 8 professoren en 5 aanzienlijke dames zouden in verband daarmeê gevangen genomen zijn. Er wordt echter in geen andere berichten uit Rusland melding gemaakt van zulk eene samenzwering.

**Amerika.**—Men schat het aantal menschen, die tijdens den laatsten orkaan in het graafschap Beaufort zijn omgekomen, op ten minste 1000. Alle slachtoffers, op 3 na, waren negers. De schade aan eigendommen toegebracht, is onberekenbaar.

**China.** — In China heeft zich weer eens een geval van godsdienstvervolging voorgedaan. Het katholieke zendingshuis te Li-Chueninde provincie Hu Pé, bij de grenzen der provincie Tsjé Chuen gelegen, is door een woeste volksmenigte aangevallen. Het gelukte den zendelingen te ontkomen en zich door een vlucht over de grenzen te redden.

## VERSCHEIDENHEDEN.

Een rechter vroeg aan een beschuldigde, waarom hij die kleederen alleen had gestolen en het kistje met geld had laten staan,

Och mijnheer de rechter zeg u mij daar maar niets meer van. Daar heb ik al meer dan genoeg van mijn vrouw over moeten hooren.

---

Van Duitschlands grooten schrijver Borne wordt een aardig gevat antwoord verhaald.

Deze bevond zich eens in een gezelschap van vrij bejaarde heeren, die een langdurig, nu en dan tamelijk heftig debat voerden over een onderwerp van onbeduidenden aard. Hoezeer ook tegen zijn wil, werd Rome ten slotte ook in het gesprek gewikkeld. Een der heeren, die zijn meening op hartstochtelijke wijze verdedigden, viel den jeugdigen Borne, die een heel verstandig woord sprak, ruw in de rede : " Zal ik u eens wat zeggen ? Toen ik zoo oud was als gij, was ik in zulke dingen nog gewoon weg een ezel."

Dan heb ge u toch enorm geconserveerd, antwoordde Borne zeer gevat, terwijl hij opstond en het gezelschap verliet.

## La vara mágica mendigo.

Cierto dia llegóse un mendigo á un monasterio y pidió una limosna, pero á esa época había en el país una gran carestía y la limosna le fué rehusada. Marchóse el mendigo lamentándose. El prior sin embargo, se movió á compasion y dijo: "llamad á ese pobre hombre atrás y dadle el último bocado que haya en el monasterio." Al recibir el pan de manos del religioso el mendigo tendió su vara en el suelo y al recogerla de nuevo, viose brotar del mismo lugar donde había estado la vara una fuente de agua pura y cristalina.

Esta es la historia de una fuente que aun existe en cierta aldea de Francia. No vemos inconveniente en creerla, pues que la lección es más importante que el hecho. La benevolencia y la gratitud valen más que las cosas ú objetos que las manifiestan.

Los siglos han seguido su pesado vuelo. El monasterio está hoy convertida en ruinas, y los monges no existen ya, pero las avecillas cantan con regocijo sobre las quebrantadas paredes y el agua de la fuente del mendigo sigue siendo tan dulce como nunca. Aun hoy dia los transeuntes beben de ella, mostrándose tan agradecidos de poder apagar con ella su sed como ei mendigo lo estuvo con el pan del prior.

No está al alcance de todos poder recompensar un favor con tanta esplendidez como la hizo el mendigo pero al menos sabemos apreciar la buena suerte cuando esta nos toca.

Hemos recibido últimamente una carta que concluye con estas palabras: "Doy á Vds. permiso para hacer público este milagro." Dice el autor de dicha carta que ha estado sufriendo por mucho tiempo de enfermedad del corazón. "Me era imposible andar." dice, "ó moverme sin esperimentar palpitación alarmante y otros síntomas que me ocasionaban mucha inquietud. Mi médico me ordenó el iodo y otras medicinas, pero ninguna de ellas me aliviaba. Por casualidad un dia uno ds sus folletos llegó á mis manos, y desepués de haber tomado tres botellae del Jarabe Curativo de la Madre Seisgel, mi enfermedad me abandonó por completo. (Firma) FRANCISCO RUEDA. Calle de Tendillas de Santa Paz, Núm. 27 Granada, Octubre 14 de 1892."

"Este milagro" como lo llama el Señor Rueda, "puede esplicarse fácilmente sobre principios naturales. Dicho señor era victima de la indigestión y dispepsia y sus dolencias en el corazón eran uno de los síntomas y resultados de esa común y peligrosa enfermedad. Los venenos procedentes del estómago en cuyo órgano reinaba la dispepsia esparciendo el malestar por todo el cuerpo eran lo que ocasionaba todo el daño Es verdaderamente lástima que la gente pregunta de donde procede casi siempre las enfermedades, es decir. de los órganos debilitados y entorpecidos de la digestion, y que no sepan que los sería fácil hacer deliberadamente lo que el Sr. Rueda hiciera por una casualidad, ó sea, emplear el Jarabe Curativo de la Madre Seigel desde luego que se manifiesten indicios de algun desórden, pero este caso y otros idénticos les servirá de lección.

"Me dirijo á Vds. para participarles" dice otro corresponsal, "que he estado sufriendo durante cinco años con una enfermedad en el estómago, y ninguna medicina pudo aliviarme de los dolores ni del vómito. Casi todo lo que comía ó bebía lo devolvía un cuarto de hora después. Tantos y tan crueles eran los dolores que sufría, y en tan diferentes partes del cuerpo, que no parecía sino que era yo víctima de varias enfermedades á la vez.

"No obstante, después que empecé á emplear el Jarabe de la Madre Seigel, me curó por completo en menos de un año. De Vds. Afmo. (Firma) SEBASTIAN JIMÉNEZ, Medina. Sidonia (Cádiz), Septiembre 29 de 1892."

Nada misterioso hay en esto." En lugar de ser víctima de varias enfermedades, nuestro amigo lo era solamente de una, ó sea la indigestión y dispepsia lo cual era lo bastante. Afortunadamente ese remedio tan eficaz y tan conocido ya, curó dicha enfermedad y le dejó tan saludable y fuerte.

El mendigo pidió pan. Ya contaba con el apetito. El Jarabe de la Madre Seigel hace más, pues dá el apetito y la digestion á los que están á punto de morir en presencia del alimento que no puede notarme.